

fűgefa

A csíkszentkirályi Szent István király plébánia havilapja

Istenünk könyörülő irgalmából, melyben meglátogat minket a napkelet a magasságból, hogy a sötétben és a halál árnyékában ülőknek ragyogjon, és lépteinket a béke útjára irányítsa." Lk 1,78-79

Megszenteljük a múltó időt

Időben élünk és van ciklikus (reggel-dél-este, tavasz-nyár-ősz-tél), illetve lineáris időtapasztalatunk. Az idő ciklikussága biztonságot nyújt, hiszen ha beáll a sötétség, biztosak lehetünk abban, hogy előbb-utóbb kisüt a nap. Az idő múlása viszont időnként relatív. A nehéz pillanatokban lassan telik az idő, a szép pillanatokban viszont, amikor legszívesebben megállítanánk, inkább repül. Mindannyian tudjuk ezt, és tudja az Egyház is.

Éppen ezért van, hogy a liturgikus év során, illetve magában a liturgiában sokszor-sokszor ismétlődnek a szertartások, az olvasmányok. Az egyházi év során a vasárnapi olvasmányok három évente, a hétköznapiak két évente ismétlődnek, a mise szövegének sincs végtelen sok változata.

A liturgiában a megjelenítő emlékezet van jelen, például amikor nagycsütörtökön részt veszünk a lábmosás szertartásában. Aztán nagyon fontos szerepe van az emlékezésnek a hála kifejezésének szempontjából.

Amikor elbeszéljük azt, amit az Isten tett velünk, az a hála felindítása és megnyilvánulása. Nem akarjuk elfelejteni a szép és jó dolgokat. A liturgikus időfelfogás átfogó értelmet és biztonságot ad, és ennek a mai villódzó, rohanó világban nagyon fontos szerepe van. Segít megfékezni a múltó időt. Emlékezünk és emlékeztetünk. Az emlékezés összeköti a múltat és a jelen. A mise könyörgéseiben számtalanszor kérjük arra az Isten, hogy valósítsa meg velünk azt most, amit a múltban is véghezvitt. A történelem egyszersmind üdvtörténet is. A saját életünk, saját üdvösségünk története. Abban a néhány évben, melyet itt, a Földön kapunk, meghív az Isten arra, hogy beteljesüljünk a szeretetben. Arra hív az Isten, hogy egyre érettebbé váljak a szeretetben. Egyre inkább ráérezek, ki is az Isten, hogy milyen is az Isten, és hogy én személy szerint hogyan tudom egyre inkább megélni a legteljesebb szeretetet, hogyan tudok hozzá egyre közelebb kerülni. Nagy kaland ez!

Nagyon fontos, hogy hogyan éljük meg az ünnepeinket. Az ünnep ideje „haszontalan” idő, a szó szoros értelmében nem produktív.

3.
oldal

Karácsonyi elmélkedés

5.
oldal

A kispásztor naplójából

6.
oldal

Találkozás

De milyen jó is elidőzni egy családi ebéd után együtt az asztal körül! Mély megtapasztalások vésődnek be ilyen alkalmakkor.

Teljesen fölösleges ötféle süteményt sütni egy ünnepre, mégis megteesszük – hozzátárazzuk. Gondoljunk arra, hogy a természet is milyen pazarló. Hiszen az elszórt milliónyi magból lehet, hogy csak egy pár kel ki. Lehet, hogy időnként annyit terem a cseresznyefánk, hogy képtelenek vagyunk mind felhasználni. Ez pazarlás, mégsem elpazarlás – az Isten túláradó szeretetének a jele.

Jó, ha a vasárnapot is megszenteljük azáltal, hogy csak azzal törődünk, ami igazán fontos az életben: Istennel, szereteteinkkel, és magunkra is fordítunk egy kis időt. Nem véletlen, hogy ez parancs, hiszen az Isten tudja, hogy mi a jó nekünk. Szükségünk van megállásra, hogy erőt gyűjtsünk a további úthoz.

A megszentelt vasárnap olyan nap, ami nem hoz gyakorlati hasznót, mégis ez hozza meg az igazi hasznót: a teljesség érzését, s egy jó ünnep, egy nagy pihenés után jobban tudunk dolgozni is.

Miben áll vajon a karácsony „sikere”?

Mindenkiben élnek a gyerekkori karácsonyok: kint hideg - bent meleg, kint sötét - bent a gyertyák fénye, illatok, meghittség, zene, az összetartozás érzése – a gyermek várakozása a csodára. És milyen szép, ahogyan felnövünk, és ráébredünk, hogy ez valóban a legnagyobb csoda a világon, de már másképpen, mélyebben, teljes valóságában értjük meg.

Ha az ünnepi liturgia jó, az katartikus élményt jelenthet. Katarzis – megtisztulás. Persze ez nem jön magától. Az advent = Úrjövét, Krisztus második eljövételére való felkészülésünket segíti.

Krisztus elindult felénk, és minden pillanattal közelebb kerülünk hozzá. Jótettekkel siesünk a közelgő Megváltó elé, s a történelem végén elérkező Krisztus elé!

A katolikus liturgia azonban nem enged beleragadni egy ragacos szentimentalizmusba. Már karácsony másnapján megfogalmazzuk a drámát. Szent János evangéliuma azt mondja: „a tulajdonába jött, de övéi nem fogadták be”. És nem véletlen, hogy ekkor emlékezik meg az egyház Szent István első vértanúról. Testvérek, a karácsony DRÁMA! Amikor az Isten, a Fény a világba lépett, megremegett a sötétség, és elkezdte üldözni a világosságot.

Közel lehet hozni ezt a titkot egyáltalán az emberekhez? Csak úgy, ha mi magunk egyre jobban megértjük ezt a hittitkot. Minél inkább megértjük és átéljük, annál inkább át tudjuk adni másoknak. Erre az átélésre pedig a liturgia a legalkalmasabb. Minél inkább átéljük a titkot, annál inkább képesek vagyunk azt megjeleníteni a világban.

Életünk példája lehet a legigazabb üzenet, a legszebb evangélium.

Törekedjünk arra, hogy liturgiánkat igazi szeretetteljes közösségben éljük meg, a közösség minél teljesebb bevonásával, és törekedjünk a liturgiát egyre jobban, mélyebben megérteni! Amikor mi együtt vagyunk, az a legnagyobb erővel tölt fel minket, akkor képesek leszünk sugárzó közösséggé válni. Kívánjuk mindenkinek karácsonyra, hogy ebben a szellemben tudja megélni a családi és a közösségi ünnepeit!

Marci pap

Karácsonyi elmélkedés

„(...) az emlékezés és a szeretet lángja énbenem, magamban van.”

(Fekete István)

Minden karácsony bizonyos szempontból egy „tortúra” mindannyiunk számára. Szinte görcsbe rándul a gyomrunk, ha a vásárlásra gondolunk, a számtalan tennivalóra, a takarításra, a „Te jó ég, még az ajándékokat meg sem vettem!” felkiáltásokra. Az előbb említett aggodalmaskodásaink valahogy természetes részei az emberi életünknek, mivoltunknak... de vajon elgondolkoztunk-e már azon, hogy az örömek, az egymásra nevetések, a közös éneklések és maga az ünneplés...hogyan ezek a pillanatok is mind az emberi életünk részei?

Mária és József tökéletesen lehetnének a mi karácsonyi készülődéseinknek az előképei. Viszontagságok között indulnak a „születés felé”. Gyakorlatilag nincs előkészítve semmi az „ünnepre”, a Gyermeke születésére. Egy nyirkos, hideg, szolgáltatás-mentes istállóban szállnak meg. Se egy fenyőfa, se egy ajándék, se mindenféle finomsággal megrakott asztal. Ebben az esetben nekik is döbbenetesen aggódniuk kellett volna, hiszen a külső dolgokat nézve valóban egyáltalán semmi sem volt előkészítve az Ünnepre. És mégis: a lelkükben Ők tökéletesen felkészültek voltak. Mikor Jézus megszületik, a lehető legnagyobb békesség, harmónia és öröm uralja a szegényes istállót és az angyalok kórusa zeng az égből. Ők ugyanis minden „szenvédésüket” fel tudták ajánlani az Úrnak, a Lényegre, a Legfontosabbra figyeltek, a Karácsony nem a

külsőségekben, hanem bennük született meg.

Vajon észre tudom-e venni a karácsonyi készülődés és a Szenteste alatt Jézus, Mária és József életét az enyémben? Fel tudom-e az izgulásaimat, a sietségeimet ajánlani az Úrnak Máriához és Józsefhez hasonlóan?

Észreveszem-e, hogy ezek a nehézségek mellett – sőt, konkrétan bennünk is!- ott rejtőzik a Születés Öröme, amely nem csupán Isten Fiáé, de a mi magunk, személyes „újjászületése” is? Fel tudom-e fedezni, hogy a kopott, hűvös, széljárta istállónkba képes beköltözni a béke, a teljes boldogság? El tudom-e hinni, hogy ha a Lényegre figyelek és nem a külsőségekre, akkor én is Fényt-hozóvá tudok válni?

Kívánom, hogy egy kicsit mi is el tudjunk tekinteni az istálló kinézetétől, és engedjük, hogy bennünk is (újra) megszülethessen az Üdvözítő!

Áldott Krisztus-születést kívánok Mindenkinél!

...

Hálaadó ima

Követünk Téged, Urunk Jézusunk, de hogy követhessünk, ragadj meg bennünket, mert nélküled senki sem képes felemelkedni. Hiszen te vagy az út, az igazság, az élet, a képesség, a hit, a jutalom. Végy fel bennünket, mint út, erősíts, mint igazság, éltes, mint élet!

Szent Ambrus

A kis fa

Hol volt hol nem volt, volt egyszer egy apró fácska egy magas hegycsúcson. A kis fa arról álmodozott, mi lesz majd belőle, ha megnő. Éjjel a fácska vágyakozva nézett a csillagokra, amelyek úgy szikráztak fölötte, akár a gyémánt és kiabált nekik:

– Szeretnék kincsesláda lenni! Beborítva arannyal, és telve gyönyörű drágakövekkel. Én leszek a legcsodálatosabb kincsesláda az egész világon!

Múltak az évek. Eső jött, aztán napsütés, és a kis fa egyre nagyobbra és egyre magasabbra nőtt.

Egy szép napon egy favágó ballagott fel a hegyoldalon. Megpillantotta fát, és azt mondta:

– Csodálatos ez a fa! Éppen erre van szükségem.

És a fa eldőlt a fényesen csillogó fejsze csapásai alatt.

– Most lesz belőlem szép kincsesláda – gondolta a fa -, csodás kincseket kapok majd.

Egy asztalos műhelyében kötött ki. De az asztalos nem gondolt kincsesládára. Gyakorlott keze alól egy jászol került elő. A szép fa nem gyémánttal és drágakövekkel lett tele, hanem fűrészporral és szénával az éhes állatok számára.

Sok – sok nap telt el és sok – sok éjszaka. A fa már majdnem elfelejtette egykori álmát, amikor egy éjjel angyalok szálltak és egy fénylő csillag gyúlt ki éppen a fölött az istálló fölött, amelyikben a jászol állt.

Vándorok érkeztek és egy fiatal nő fektette gyermekét a jászol puha szalmájára. – Bárcsak jobb helyet készíthetnék neki! – sóhajtott fel a férfi, aki mellette volt. Az anya megszorította a kezét és mosolygott. A fényes csillag rásütött a fényes és erős fára.

– Ez a jászol a legjobb hely neki! – mondta az asszony.

És a fa tudta, hogy teljesült az álma, kincsesláda lett belőle. Benne volt a világ legnagyobb kincse.

Ha van kedved, ki is színezheted a rajzokat.

☞ A norvég legenda forrása: https://www.szepe.hu/irodalom/kedvenc/kt_008.html. A mesét az internetes forrás felhasználásával újramesélte: Bajzáth Mária

Összeállította: **Imre Beáta**

A kispásztor naplójából

...választott nemzetség, (...) tulajdonul kiválasztott nép vagytok!” (1Pét 2,9)

Csend van. Éjszaka. Mindenki álmos, a legtöbbünk már alszik. A bárányok is elpihentek, csupán az éjszakai állatok egy-egy nesze hallatszik. A város felett is úrrá lett az éjszaka. Egyszerre minden ragyogni kezd! De csak itt, nálunk, a mi tűzünk körül. A mi arcunkat ragyogja be a fényesség! Az angyalé? Vagy az Istené, akinek a fényessége az angyalokon ragyog, majd átragyog miránk? Egy biztos, nem a Nap, nem a Hold, más ez a fény: az Istentől érkezett hozzánk! Üdvözítő született!

S ebben a fényességben pásztorként tudni véljük, hogy mit kell tennünk: indulnunk kell a Jelhez! Az Isten gondoskodásának jeléhez, az ígélet beteljesülésének jeléhez, az örök élet jeléhez! A csapatunkban sokfelől vagyunk; nem mindenki családtag. Vannak, akik távolabbról jöttek, akik még tegnap idegenek voltak, s olyanok is, akikkel nemrég vitáink is voltak a legelő használatáról. Ezek a különbségek most eltűntek, összeolvadtak, nem is tudom... Nem érdekel már senkit! Mindenki a Fény felé fordult és a Fény mindenkit megváltoztatott: menni akarunk Gyermekek látni, Jelet látni, Istent látni! S ahogy lépünk, a szívünk is egyszerre dobban, egyre

szaporábban! Ahogy közeledünk a Hely felé, mindenki lázasan keresi a tarisznyájában, mit is tudna adni, ami az övé, s amit szívesen ad, még ha áldozat is.

Lelkesen értünk oda. Mindenki látni akarta a gyermekeket és adni neki valamit. Egyiknek sem jutott eszébe, hogy panaszkodjon. Panaszkodjon az éjjel, a fáradság, a hideg vagy az ajándékunkról való lemondás miatt. A ragyogást akartuk az arcunkon, amit a Kisdettől kaptunk, s indultunk vele hazafelé. Útközben olyanokkal beszéltem, akikkel még sohasem. De meg kellett osztani az élményt, az Isten Ajándékát, amit ez az egész éjszaka, az Üdvözítő ígérete és érkezése jelentett számunkra.

Soha többé nem fogjuk elfelejteni! Ez a Titok, amit ma tapasztaltunk olyan mélyen belevódik életünkbe, hogy bennünket már nem lehet ettől elszakítani!

A kis Jézus észrevétlenül kiegyenlítette, ami egyenetlen volt közöttünk és felerősítette a szeretetet: néppé formált bennünket! Az üdvösségre váró, a Messiás elérését valló néppé!

Óh, bárcsak minden embert megérintene és összefűzne az Üdvözítő születése!

Marci pap

Találkozás

Mária

Úton vagyunk. Megyünk Betlehembe, az őszszéirásra, hiszen József Dávid nemzetségéből származik. Itt sétál ő is mellettem. Csendben megyünk, lépkedünk előre, csak a szürkület csendje kísér minket. Közeledik Jézus születésének ideje. Már nehezek a lépteim, fáradt is vagyok, de mégis tele várakozással. Érzem, ahogy rúg, ahogy szól hozzám. Isten fiát hordom a szívem alatt. Felfoghatatlan misztérium, mint a születés maga.

Keressük a szállást, de sehol sem tudnak befogadni. Az út csendjéhez képest minden szálláson emberek zöme, ők még nem értik vagy tudják, ki is fog a világra érkezni.

Habár érzem, hogy rúg, már nagyon lelassult a mozgása. Erzsébet unokatestvéremtől tudom, már nagyon közeledhet a megszületésének ideje. Várom, hogy lássam.

De mik lehetnek ezek a furcsa fájdalmak, mit üzennek?

Épp most szolt József. Ezen a szálláson az istállóban van egy kis hely, itt megszállhatunk. Nem túl kényelmes, de legalább fedél lesz a fejünk felett és meleg. Ez is elég, hisz itt van József és kísér a Jó Isten is minket.

Egyre erősödnek a fájdalmak, és egyre közelebb érzem magam az ünnephez, a születés ünnepéhez. Már rég készülök, és várakozok. Rendet tettem a szívembe, kitakarítottam a gondolataimat, megmostam a lelkemet. Úgy érzem, kész vagyok befogadni az Istent.

Most már bizonyosan tudom, ezek a fájdalmak azt jelzik, hogy érkezik az Isten fia. Vajon milyen lesz ő? Mit ad nekünk? De mit ad az emberiségnek? Mi az Istennek a terve velem, és mi a terve velem? Elég vagyok én ehhez? Meg fogok tudni birkózni a feladattal? De hívtott volna engem, hogy az édesanyja legyek a fiának, ha nem gondolna tökéletesnek a feladatára?

Megszületett! Itt van a kezemben. Érzem minden lélegzetvétélét. Hát nem ez az

igazi ünnep, amikor ennyire tudunk figyelni egymásra, minden lélegzetre, pillantásra? Egyként létezünk.

Látom József arcát, letagadhatatlan és egyben leírhatatlan az öröm.

Nézem Jézust, és felfoghatatlan az, ahogy ő létezik, érzem a nemességét és mintha egy megmagyarázhatatlan királyság részesévé váltam volna.

József

Már pár napja úton vagyunk. Látom Márián, hogy fáradt, én is az vagyok. Hossza út ez mind a kettőnk számára. Nehéz szállást találni. Nagy teher számomra, hogy nem talállok a családom számára egy ágyat, ahol lehajthatnánk a fejünket.

Már hosszú hónapok óta várakozunk erre a gyermekre. Néha a hideg is kiráz, amikor arra gondolok, hogy el akartam küldeni Máriát, mert nem hittem neki. És hitetlenkedek olykor az angyal szavain, de mindennél valóságosabb volt. Isten hívott meg engem, hogy legyek a terve, a legnagyobb terve része. Gondozásomba adta egyetlen fiát. Hát valahol minden gyermek nem Isten ajándéka számunkra, amit csak gondozásra kapunk, ajándékként?

Örvendek, hogy ma itt vagyunk, minden terhével és örömeivel együtt.

A közelben van még egy szállás, ide is betérünk, hátha itt egy kis melegre lelhetünk.

Megszületett! Olyan gyorsan történt minden. Hogy lehet, hogy ennyire kell fájjon az, hogy megszülessünk, és mégis Isten úgy tervezte meg az embert, hogy képes legyen a legnagyobb fájdalmát is elfelejtene.

Hogy lehet az, hogy ilyen fájdalmak között, egy csoda tud születni? Te kedves olvasó, te érzed ahogy a kis Jézus itt van veled? Érzed azt, hogy amint életre jött, úgy te is új életet nyertél? Én érzem, azóta érzem amióta „Igen”-t mondtam rá.

Leheveredek ide mellé és Mária mellé. Igyekszek engedni, hogy most csak itt legyek, csak a jászol és a gyermek mellett. Most nem akarok az összeírásról való részvétel nehézségeivel, a félbehagyott munkáim gondjaival foglalkozni. Most csak és egyedül itt vagyok.

Egyik pásztor

Az előbb még a pusztában voltunk. Először azt hittük álmodunk, hogy angyalt látunk. Kérdeztünk egymást, hogy káprázik a szemünk vagy jól látunk, de mindenki ugyanazt látta. Egy angyal volt, és ezt mondta nekünk: Ne féljete, mert íme, nagy örömet hirdetek nektek, amely az egész nép öröme lesz: üdvözítő született ma nektek, aki az Úr Krisztus, a Dávid városában (Lk 2, 10-11).

Hát eljöttünk Betlehembe, hogy megnézzük a kisdedet. Az úton errefele hatalmas volt a várakozás bennünk. Minden lépéssel eggyel jobban vártuk, hogy találkozassunk vele. Egy ember aki tehetetlen, és mégis egy nap csodákat fog tenni és nem csak ma, a születésével, de egy nap öröme lesz mindenkinek, aki engedi, hogy betöltsse a szívét.

Ott van, látjuk, fekszik a jászolban. Alig látszik ki a pólyából. Érezzük, ebben mind egyetértünk, hogy ez az ünnep különös, ez az esemény egyedi, hogy mi egyszerű emberként itt lehetünk és köszönhetjük. Szeretnénk adni neki valami, valami tárgyat, valami szimbólumot, ami által ki tudjuk fejezni, hogy mennyire fontos ő most számunkra, a megérkezése, a mivolta. Mind megkerestük azt, ami nálunk van és odaadjuk. Igazából nem csak a

legfontosabb tárgyainkat adjuk oda számára, hanem az emberi mivoltunkat, az Isten fia iránti imádatunkat. Mert mi több is van, amit most a jászol alá tehetnénk, mint a szeretet, ami betölt minket.

Látjuk, hogy Mária is, József is fáradt már. Hosszú utat tettek meg. A kis Jézus is bóbiskol, még embersége felülkerekedett rajta, de hamarosan már megmutatja Istenségét. Mi is elfáradtunk. Itt ülünk, még egy kicsit maradunk. Annyira mély most ez a pillanat, hogy valójában mozdulni sem tudunk.

Napkeleti bölcsek

Mi is megérkeztünk a zsidók királyához, egészen idáig, Betlehemig követtük a csillagot. Nem tudtuk mire számítsunk. Azt mondták, a zsidók királyával találkozunk. Vártuk a csillag fényéhez méltó csillogást. Vártuk azt a fényűző nagyságot, ami egy királyt illet.

Most itt vagyunk a pajtában, egy jászol előtt, amiben egy kisgyermek nyugszik. Semmi csillogás, semmi nagyság, és mégis. Mégis fényesebbnek érzünk minden szélfuvallatot, minden levegővételt, mint eddig valaha. Hiába vagyunk mi a napkeleti bölcsek, érezzük, hogy ebben a gyermekben több bölcsesség van, mint bennünk mindannyiunkban.

És itt lehetünk most mi, a vendégek, akiket oly szeretettel köszöntenek. Mit ér minden fényűzés, ha eltakarja a lényegét? Ebben az egyszerűségben minden nagyon tisztán és érthetően körvonalazódik ki.

Nagy-Kercsó Katalin

A HÁZSZENTELES SORRENDJE

20 - C + M + B - 21

Christus Mansionem Benedicat / Krisztus Áldja meg e Hajlékot!

2021. JANUÁR 2. SZOMBAT	reggel 09:00	Poklondfalva I. pap Csíkszereda felől az út bal oldalán; Felszeg II. pap Csíkszereda felől az út jobb oldalán; Olt utca és Domb utca
2021. JANUÁR 3. VASÁRNAP	reggel 08:30 délután 10:00	Szentmise Tiva I. pap A polgármesteri hivataltól kezdjük az utca mindkét oldalán a hídig. A hídtól körbejárva a kis utcákat. II. pap Tiva II, Kutyapiac
2021. JANUÁR 4. HÉTFŐ	reggel 09:00	Templomalja – Főút I. pap Templomalja, Balázsok utcája és a Duna utca II. pap Temetőtől Főút, Páncélok utcája, Gálok utcája, egészen a nagy hídig
2021. JANUÁR 5. KEDD	reggel 09:00	Köves utca I. pap - II. pap Lefele jövet Bőjte Józsefnél kezdjük, és az új utca. Párhuzamosan haladunk lefele az utca végéig.
2021. JANUÁR 6. SZERDA	reggel 08:30 délután 10:00	Szentmise Kincseszeg I. pap A szentmártoni út vasút felőli oldala. A falu végénél kezdjük. II. pap A szentmártoni út másik oldala. A tömbházaknál kezdjük

Impresszum

Kiadja a Csíkszentkirályi Szent István Király Római Katolikus Plébánia.

Cím: 537265 Csíkszentkirály 602. szám, Hargita megye, Románia.

Felelős kiadó: Papp Márton plébános, tel.: 0742 658 865. Korrektúra: Russu-Bors Tibor.

Lapterv, nyomdai munkálatok: United Graphic Arts Kft. - Csíkszentkirály, tel.: 0745 092 163.

Megjelent 400 példányban.